

Pot v cerkev.

(K sliki.)

Dva dogodka iz mojih otroških let sta mi posebno živo ostala v spominu. Še kot majhen deček sem moral pasti ovce na oddaljenem pašniku. To opravilo ni posebno prijetno; pa v delavnik se je že še izhajalo, toda v nedeljo in o praznikih se mi je zdelo čestokrat silno žalostno in bridkostno. Gledal sem oddaleč, kako so ljudje v dolgih vrstah veselo speli proti cerkvi k službi božji, jaz — ubogi pastirček — pa nisem mogel, nisem smel, ker mi je bila čreda v varstvo izročena!

Drugi dogodek je bil pa vesel. Ko sem v dobi svojega šolanja v Ljubljani prvikrat hodil v šenklavško cerkev k adventni svečanosti, se kar nisem mogel dovelj načuditi obilni razsvetljavi: lučca pri lučci na velikem lestencu v sredi cerkve in na lestencih ob velikem oltarju in druga obilna svečava — kako je to vzradostilo moje mlado srce! Dokaz je to, ker se mi še zdaj ponavlja v spominu, ko je že minilo več kot pol stoletja. Enako čarobno lepo se mi je zdelo v frančiškanski cerkvi pri večernih šmarnicah.

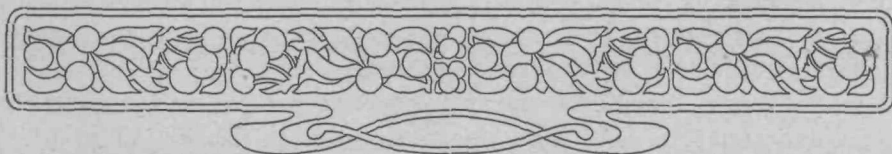
Zato se mi še zdaj posebno prikupni zdé oni ljudje, ki radi hodijo v cerkev ter se dostojno in modro vedejo v svetišču Gospodovem. In z veseljem zasledujem v zgodovini, kako so se odnekdaj najboljši ljudje odlikovali v tem, da so veselo hiteli v svetišče božje in tu prebili najlepše trenutku v življenju. Bogoljubni Izraelci, n. pr. so bili v pregnanstvu na tujem zato najbolj žalostni, ker niso mogli hoditi v tempelj. Ko so bili pa doma, so z veselim srcem potovali proti Jeruzalemu k običajnim svečanostim, dasi so nekateri imeli več dni hoda. Kakor v imenu vsega naroda je pobožni kralj David pel v psalmih: „Veselim se tega, ker mi pravijo: v Gospodovo hišo pojdemo ... Služite Gospodu v veselju; prihajajte pred njegovo obličje z radostjo!“ — Saj je Zveličarju samemu bilo tako potovanje v veliko radost. Saj je to skoro edina reč, ki nam jo sv. evangelij sporoča in natančneje opisuje v njegovem življenju do tridesetega leta: kako je radostno potoval kot dvanajstletni deček o velikonočnih praznikih v Jeruzalem ter je še tam ostal, ko so že vsi romarji odšli, in se tam tako nebeško modro vedel, da so se mu morali čuditi vsi učitelji v templju. Torej pot v hišo božjo je Zveličar najbolj počastil in proslavil izmed vseh mladostnih potov. Svoje javno delovanje v Jeruzalemu je pa tudi pričel s tem, da je s svetim ogorčenjem razgnal onečaščevalce svetega kraja. S tem je pokazal, da mu je nad vse drago lepo vedenje v svetišču Gospodovem.

Tudi še sedaj je ravno vedenje v cerkvi ločilno znamenje dobrih in slabih kristjanov. Pri mladini je pa to še posebno odločilno za vse prihodnje življenje ter se že naprej z neko gotovostjo lahko sklepa, ali bo dobro ali slabo, srečno ali nesrečno. Veliko zgledov bi vam lahko navedel v dokaz te resnice; a naj zadostuje le eden.

Sveti Anžgar, hamburški nadškof je nekoč prišel v samostan Turholt. Pod oknom stoječ je neko jutro opazoval tamošnje učence, ki so po šoli

Pot v cerkev.

šli v cerkev. Med mladinskim krdelom je bil deček, po imenu Rembert, škofu prav posebno všeč zaradi modrega, tihega in vzornega vedenja po poti v cerkev. Sveti škof je šel za otroki tudi v hišo božjo. Tu vidi, kako gre Rembert pobožno pred veliki oltar in pozdravi poln spoštovanja najsvetejši Zakrament; kako se nato zopet mirno vrne na svoj prostor ter pobožno opravlja svoje molitve in ima vedno oči uprte v mašnika pri oltarju. Vsled tega vzame sveti škof malega dečka k sebi in ga vzgoji za mašnika. Po smrti sv. Anžgarja je bil Rembert radi obilne učenosti in lepih čednosti izvoljen za nadškofa v Hamburgu.

Polh piše polhu.

Vsak dan, odkar si me zapustil, sem gledal v „pratiko“ in štel dneve, kdaj pride že vendar god sv. Simona in Jude. To sta zavetnika našega poljšjega rodu. Mislil sem si, če do takrat ohranim zdravo kožo, se mi ni treba več bati zanjo. In res, unesel sem jo vsem polharjem.

Čuj, moj dragi bratranec! Saj si ti menda edini še iz naše rodovine. Vse druge je doletela nemila smrt. Marsikaj enakega si že sam izkusil v svojem življenju, vendar morda ne toliko kot jaz. In zato ti pomalem opišem svoje bridke izkušnje.

Kakor veš, smo si bili sosedje. Vi ste stanovali v otlem deblu stare bukve in mi pred njo v prostorni jami. Šest bratcev in sestic nas je bilo. Vas menda eden manj. Na mehkem mahu smo se rodili, ki ga je nanesla skrbna mati v naše zavetišče. Ljubeče nas je dojila. Oče ji je moral donašati živeža. Sama mati ni utegnila. Mnogo smo ji prizadeli. Vedno nas je morala odevati s toplo odejo, da se niso premrazila naša gola telesca. Tisto leto je bilo dosti živeža. Tako je pravil naš oče, ko je prihajal domov s tovorom žira, želoda, lešnikov in lesnik. Dobro nas je živila mati, da smo hitro doraščali.

Neki večer sta šla mati in oče po hrane in sta rekla, da se oglasita tudi pri stricu, o katerem sploh nisem vedel, da ga imamo. To je bilo pri vas. Ko sta se vrnila, smo ju radovedno izpraševali o našem sorodstvu. Pravila sta nam o tebi in o tvojih bratih. Natihoma sem sklenil, precej takrat, da pojdem enkrat do vas.

Drugi večer sta šla oče in mati zopet po živeža. Pustila sta nas same doma. Nista znala za mojo namero. Kmalu za njima jo krenem tudi jaz po temnih hodnikih našega gradišča. Jej, kako mi je zablížčalo v oko, ko sem stopil na prag! Take svetlobe ni bilo v našem stanovanju. Veliko kolo se je svetilo na nebu, in okrog je bilo še mnogo manjših lučic. Ko sem